

[Knud Jespersen.]

løsning, så man derved kunne undgå at ramme enkelte grupper særlig hårdt. På denne baggrund er det mere end bemærkelsesværdigt, at godsejere, fabrikanter og grosserer helt fritages for denne nedskæring, mens pensionister, studerende, lærlinge, socialt trængende og arbejderbefolkningen alene kommer til at bære nedskæringsbyrderne. Samtidig med at regeringen giver velhavere nedsat formueskat og storkapitalistiske selskaber som oliemonopolerne mindre selskabsskat, kræver den større selvfinansiering af lærlinge, studerende og pensionister. Det er en reaktionær løsning, der åbenbart sigter mod en højresamling af de sidste konservative grupper i Danmark. Vi vil ikke være med til at tage pengene fra 80 pct. af befolkningen for at give dem til disse i forvejen højt privilegerede grupper.

At regeringen fører en reaktionær klassopolitik, kan end ikke skjules i mængden af dens egne anvendte ord. Kendsgerningerne viser, at det første fællesmarkedsår yderligere satte tempoet for inflationen op. I dette år blev de mange pensionister, studerende og lærlinge ramt særlig hårdt, da de ikke har mulighed for en lønglidning, og derfor har alle et tilgodehavende, et lønetersløb, om man vil, der stort set er på ca. 8.000 kr. pr. studerende, pr. lærling, og et tilsvarende beløb har pensionisterne krav på.

Om vi betragter prisstigningerne, så var de i fjor i gennemsnit på 11 pct., mens fødevarerpriserne alene steg med 18 pct. For lærlinge, studerende og pensionister, som bruger halvdelen af deres små indkomster til fødevarer, blev 1973 et katastrofalt dårligt år. Hertil kommer nu ekstra varmeregninger på et par tusind kr. For pensionisterne blev 1973 et særlig slemt år, man kan næsten sige et katastrofeår. Regner vi januar 2 gange, så fik folkepensionisterne sidste år med 13 måneder, hvis man kan sige det sådan, og det kan man, reguleret deres pension 3 gange, men den reelle samlede forbedring af deres pension blev kun på mellem 2 og 4 pct. Kvinder i alderen fra 62 til 67 år, som er gift med en pensionist, fik deres pension frataget, og i stedet for fik de et mindre hustrutillæg. Med en pensionsforhøjelse på godt 2 pct. og prisstigninger på fødevarer på 18 pct. er det såre forståeligt, at pensioni-

sterne er utilfredse og utrygge ved den stadige udhuling af og nedskæring i deres kår.

Hvad er det så, regeringen gør nu? Griber den ind mod skattesnyderiet, og afskaffer den skattefiduserne? Nej, den foreslår yderligere nedskæringer af de studerendes, af lærlingenes, af pensionisternes og af de enlige mødres kår. Regeringen vil fjerne de rentefri studielån, forhøje lærlingenes selvfinansieringsgrad, fjerne mælkekompensationen, skære sygehusbyggeriet ned, fjerne sygehus- og sygesikringstilskud, og man vil sætte maksimumsgrænse for driftsudgifter på plejehjemmene. En sådan spareplan kan måske give de omtalte 2,9 mia kr., men den kan af ingen kaldes for human.

De studerende vil efter regeringens pludselige krav komme til at betale over 5.000 kr. pr. hoved årlig for at kunne gennemføre studierne uden ekstra erhvervsarbejde, og her er ikke tale om rentebærende lån for nye studerende, men både for nye, og for dem, der allerede har påbegyndt et studium, og som er begyndt ud fra den forudsætning, at de kunne få 14.000 kr. rentefrit. Nu skal de ikke alene tjene 8.000 kr. ekstra ved erhvervsarbejde for at få dækket leveomkostningerne, men de skal nu også betale markedsrenten af samtlige 22.000 kr.

Der var engang en regering i vort land, der bestandig omtalte det som velfærdslandet Danmark. Det er fortsat gældende for generaler, direktører, godsejere og industrifyrster, men for over 80 pct. af befolkningen er der intet velfærd, og for de studerende, som nu får stipendier og lån nedskåret med 5.000 kr. pr. hoved, er der direkte fattigdom i vente. Med den stigende arbejdsløshed får de studerende også vanskeligheder ved at finde ekstraarbejde, og samtidig forlænges studietiden, så deres samlede studiegæld hurtigt presses op over 100.000 kr.

En sådan gæld vil afskrække og vil forhindre mange af arbejderklassens børn i at studere. Vi vil altså således få en økonomisk adgangsbegrænsning, der skiller de unge op i kapitalistbørn og dem, der ikke har råd til en uddannelse. Klassesamfundet vil med dette forslag rendyrke og skabe netop de modsætningsforhold, som i alle kapitalistiske lande har givet og stadig giver anledning til oprør og arbejdsnedlæggelser.

For vore tre storbanker, som behersker bankverdenen, er regeringens forslag en fin